

V poslednjih oddelkih se brani pisatelj proti napadom M. Cara in govori o prevodu, o akcentih na slikah, o komentarjih, o imenu »Rolando« in o izdanju samem . . . Na strani 87. trdi pisec, da more kako stvar presojudati in kritikovati samo tisti, ki je sam kaj takega ustvaril, torej črevlje samo črevljar, slike samo slikar, pesmi samo pesnik. Tu se pač moti gospod Stanojevič, posebno glede na umetnost. Umetnost ima svoj izvor ne v znanju nego v čustvu. Znanja in tehniške spretnosti nima vsakdo, čustvo pa ima vsakdo. Ako si kdo estetiški t. j. čustveni okus ugladi, takisto lahko sodi kakor kak strokovnjak sam, kak vtisk dela kak umotvor na čustvo; torej more soditi o sliki ne samo slikar, nego tudi drug estetiški naobražen človek, ali je lepa ali ne; slikar povrh tega še lahko pove, ali so barve trajne ali ne. Glasbo lahko sodi tudi neglasbenik, saj inace ne bi nihče mogel govoriti, ali je kompozicija lepa ali ne, ako ne bi bil slučajno sam glasbenik. In kje bi bila celo meja med umetniki? Ali bi mogel manj darovit slikar, glasbenik, pesnik presojudati bolj darovite slikarje, glasbenike in pesnike? Naposled bi človek, ki ni pesnik, sploh ne smel izreči sodbe, ali mu ugajajo pesmi kakega pesnika ali ne, nego bi se moral najprej obrniti do kakega pesnika, ki bi mu potem povedal, ali se ima dotičnemu pesniškemu delu čuditi ali ne, ali ga ima visoko ali nizko ceniti . . .

Omenili smo že pisateljevo teorijo o diftongih. Kot kuriozum naj omenimo še, da imenuje češki *ř* mešanico od *r* + *ž*, da trdi, da nima noben narod toliko glasov kakor srbski, da je iz stsl. *ř* postal najprej *je* potem *i* in naposled *ije*, torej: *bělo*, *bjělo*, *bžlo*, *bželo*. Tu se pač lahko reče, da ne sme vsakdo o vsem soditi; saj filologija je znanstvo, ne umetnost. R. P.

Slovanský přehled«. Sborník statí, dopisův a zpráv z e života slovanského. Pod tem zaglavjem je začel to jesen češki pisatelj Adolf Černý izdajati mesečnik, katerega ime že označuje njegov program. Pravzaprav bi bili po številnosti najbolj poklicani Rusi, da bi izdajali takšno vseslovansko kulturno revijo. Toda dosedaj se je pokazalo, da tam, žal, niso ugodna tla za takšna časniška podjetja. Razlogi so različni in izobraženim čitateljem ne neznani . . . Zato pa z veseljem pozdravljamo novi »Slovanský přehled« bratov Čehov, saj so baš oni že od nekdanj najglasneje poudarjali prosvetno vzajemnost slovansko v poeziji, v knjigi in v žurnalistiki. Rajni Edvard Jelinek je nekaj let izdajal svoj »Slovanský sborník«. Ta list je bil prenehal. a zopet se je javila potreba lista s podobno namero in nalogo. »Spoznavajmo se!« — po tem zlatem geslu se hoče nova revija ozirati na vsa slovanska plemena z enakim zanimanjem, premotrovati hoče vse sočasno življenje slovansko, kakršno stopa na dan v literaturi, v znanosti, v umetnosti, v politiki, v strujah socialnega gibanja, v najnovejših svetovnih vprašanjih itd. . . . Za svoje resno delo si je izbralo uredništvo dve zvezdi-vodnici: ljubezen in resnica. Samo resnični, objektivni dopisi, temeljito preštudirane in dobro premišljene razprave morejo koristiti listu in stvari sami. Dosedaj sta izšla dva zvezka, v katerih čitamo med drugimi zanimivimi članki tudi več dopisov o Slovencih. O naši literaturi (o našem časnikarstvu) piše naš češki prijatelj g. Lego. List se naroča v Pragi pri založniku Šimačku. Celoletna cena 3 gid. 20 kr. A. Aškerc.

Jakov Petrovič Polonskij, znamenit ruski pesnik, eden izmed epigonov Puškinovih, je umrl dne 30. oktobra v Petrogradu. Rojen l. 1820. je bil vrstnik Majkova, Feta in Bjelinskega. A. A.